

JULIAN
FELLOWES
Belgravia

Consultant editorial
IMOGEN EDWARDS-JONES

Consultant istoric
LINDY WOODHEAD

Traducere din limba engleză
ADRIANA VOICU

NEMIRA

1

La luptă în pas de dans

Trecutul, ni se spune adesea, e o țară străină, unde totul este diferit. Ar putea fi adevărat – și chiar *este* când vine vorba de moravuri sau tradiții, de rolul femeii, de guvernarea aristocrației și de mii de alte aspecte ale vieții noastre cotidiene. Dar există și asemănări. Ambiția, invidia, furia, lăcomia, generozitatea, altruismul și, mai presus de toate, dragostea au fost mereu, la fel ca azi, motive puternice ale alegerilor pe care le facem. Aceasta este povestea unor oameni care au trăit acum două veacuri; cu toate acestea, multe dintre năzuințele și resentimentele lor și patimile care le clocoteau în inimi erau aidoma dramelor pe care le trăim în felul nostru, în vremurile noastre...

Nu părea deloc un oraș aflat în pragul războiului; cu atât mai puțin capitala unei țări care fusese smulsă dintr-un regat și anexată altuia cu nici trei luni înainte. În iunie 1815, orașul Bruxelles părea *en fête*, cu dughene aglomerate și pestrițe în piețe și cu calești deschise, vopsite în culori aprinse, care lunecau iute pe drumurile largi, purtându-și poverile de înalte doamne, însoțite de fiicele lor, către grabnice îndatoriri de societate. Nimeni n-ar fi ghicit că împăratul Napoleon mășăluia spre oraș și își putea așeza tabăra la marginea acestuia dintr-un moment în altul.

Nimic din toate astea nu era însă de mare interes pentru Sophia Trenchard în timp ce-și făcea loc prin mulțime cu o hotărâre care

nu prea era pe potriva celor optsprezece ani ai ei. Ca orice tânără de familie bună, mai cu seamă într-o țară străină, era însoțită de camerista ei, Jane Croft, care, la douăzeci și doi de ani, era, deci, cu patru ani mai vârstnică decât stăpâna ei. Cu toate astea, dacă s-ar fi putut spune că una din ele o apăra pe cealaltă de a fi vătămată într-o ciocnire cu un alt trecător, aceea ar fi fost Sophia, care părea gata de orice. Era frumoasă, chiar foarte frumoasă, în stilul acela clasic englez, cu păr blond și ochi albaștri, dar expresia tăioasă a gurii arăta limpede că fata nu ar fi avut nevoie de permisiunea mămicii ca să se arunce într-o aventură.

– Hai, grăbește-te, că altfel o să plece să ia prânzul și degeaba vom fi bătut drumul până acolo.

Era în acea perioadă a vieții prin care trebuie să treacă aproape toată lumea, atunci când se duce copilăria și o falsă maturitate, neînfrânată de experiență, îți dă sentimentul că orice este posibil, până când sosirea adevăratei maturități dovedește în mod concludent că nu este așa.

– Merg cât de repede pot, domnișoară, a îngăimat Jane și, ca să-i întărească parcă vorbele, un husar grăbit a îmbrâncit-o înapoi, fără să se oprească măcar să vadă dacă a pățit ceva.

– E ca un câmp de luptă aici.

Jane nu era o frumusețe, ca tânăra ei stăpână, dar avea o față vioaie și rumenă, cu trăsături puternice, deși se potriveau mai bine cu ulițele din sat decât cu străzile orașului.

Era și ea destul de hotărâtă în felul ei și tânăra stăpână o plăcea pentru asta.

– Nu mai fi așa de neajutorată.

Sophia aproape că ajunsese la destinație și părăsise strada principală pentru a da într-o curte care ar fi putut să fie odată un obor de vite, dar care era acum rechiziționat de armată pentru ceva ce arăta ca un depozit de provizii. Din niște căruțe mari se descărcau cutii și saci și lăzi care erau transportate la magaziile din jur și în preajmă părea să fie un flux constant de ofițeri din toate regimentele, care discutau și uneori se certau pe când se plimbau încolo și înapoi în grupuri. Sosirea unei tinere distinse, împreună cu servitoarea ei, a

atras, firește, oarece atenție și, pentru un moment, conversația a scăzut și aproape că a încetat de-a binelea.

– Vă rugăm să nu vă deranjați, a spus Sophia privind calmă în jur. Am venit să-l văd pe tatăl meu, domnul Trenchard.

Un tânăr a făcut câțiva pași înainte.

– Știți drumul, domnișoară Trenchard?

– Da, mulțumesc.

S-a îndreptat spre una din intrările clădirii principale care arăta ceva mai impozant și, urmată de Jane, care tremura toată, a urcat scările până la primul etaj. Aici a găsit alți ofițeri, care așteptau, se vede, să fie primiți înăuntru; dar la această disciplină Sophia nu era pregătită să se supună. A împins în ușă și a deschis-o.

– Tu stai aici, a spus.

Jane s-a tras înapoi, mulțumindu-se mai degrabă cu interesul stârnit în rândul bărbaților.

Camera în care a intrat Sophia era mare, luminoasă și încăpătoare, cu un birou frumos de mahon lustruit și alte piese de mobilier în același stil, dar nu era destinată activităților mondene, ci tranzacțiilor comerciale, era un spațiu de muncă, nu de distracție. Într-un colț al acesteia, un bărbat corpulent, de vreo patruzeci și ceva de ani, îl dăscălea pe un ofițer îmbrăcat într-o uniformă superbă.

– Cine dracu' a venit să mă întrerupă?

S-a răsucit spre ușă, dar, când a văzut-o pe fiica lui, dispoziția i s-a schimbat și un zâmbet duios i-a luminat fața roșie de furie.

– Ei, ce e? a întrebat.

Dar fata a privit către ofițer. Tatăl ei a dat din cap în semn că a înțeles.

– Domnule căpitan Cooper, trebuie să mă scuzați.

– Foarte bine atunci, Trenchard...

– Trenchard?

– *Domnule* Trenchard. Dar trebuie să avem făina până diseară. Comandantul m-a pus să promit că nu mă întorc fără ea.

– Și eu îți promit să fac tot ce-mi stă în putință, domnule căpitan.

Ofițerul era evident iritat, dar a fost nevoit să accepte, dat fiind că ceva mai bun nu putea căpăta. Salutând cu o înclinare a capului, acesta s-a retras, iar tatăl a rămas singur cu fiica lui.

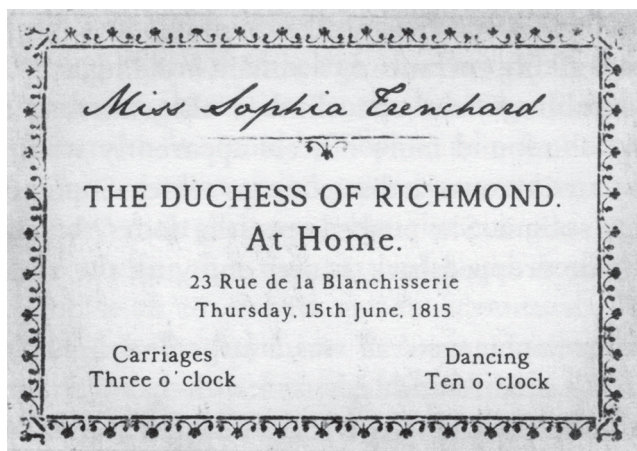
– Ai făcut rost?

I se putea simți emoția. Era ceva fermecător în entuziasmul lui: acest maestru al afacerilor, rotofei și cu început de chelie, cuprins brusc de emoție, ca un copil în Ajunul Crăciunului.

Foarte încet, prelungind la maximum acest moment, Sophia a deschis sacul de mână și a scos cu grijă niște pătrate din carton alb.

– Am căpătat trei, a spus ea, savurându-și triumful. Una pentru tine, una pentru mama și una pentru mine.

Aproape că i le-a smuls din mână. Nu ar fi fost mai nerăbdător nici dacă ar fi stat fără hrană și apă timp de o lună. Caracterele cursive ale tipăriturii erau simple și elegante.¹

¹ „Pentru Domnișoara Sophia Trenchard
 Ducesa de Richmond
 La reședința acesteia
 Rue de Blanchisserie 23
 Joi, 15 iunie 1815
 Trăsurile la ora 3 Dansul la ora 10“

A rămas cu privirea pe invitație.

- Presupun că domnul Bellasis va lua masa acolo.

- Ducesa este mătușa lui.

- Desigur.

- Nu va fi o masă. Nu în sensul propriu. Doar familia și câteva persoane care locuiesc cu ei.

- Mereu se spune că nu se va da nicio masă, dar de obicei se întâmplă.

- Nu te așteptai să fii invitat, nu?

Visase să fie, dar nu se aștepta.

- Nu. Nu. Sunt mulțumit.

- Edmund spune că o să fie un supeu cândva după miezul nopții.

- Să nu-i spui Edmund decât când vorbești cu mine.

Buna dispoziție îi revenise, însă, iar dezamăgirea de moment îi dispăruse, alungată deja de gândul la ce îi aștepta.

- Trebuie să te întorci la mama ta. Va avea nevoie de fiecare minut să se pregătească.

Sophia era prea tânără și prea plină de încredere nejustificată ca să fie întru totul conștientă de enormitatea lucrului pe care îl realizase. În plus, era mai practică în aceste privințe decât distratul ei tată.

- E prea târziu ca să-și mai comande ceva.

- Dar nu prea târziu ca să facă totul conform etichetei.

- N-o să vrea să meargă.

- Ba o să vrea, pentru că trebuie.

Sophia a pornit spre ușă, dar apoi a fulgerat-o un alt gând.

- Și când o să-i dăm vestea? a întrebat privind țintă la tatăl ei.

Luat pe nepregătite de întrebare, el a început să se joace cu ornamentele de aur ale lanțului de la ceas. Era un moment ciudat. Lucrurile erau la fel cum fuseseră cu o clipă mai înainte și totuși tonul și conținutul se schimbaseră cumva. Ar fi fost limpede pentru orice observator din afară că subiectul discutat devenise deodată mai serios decât alegerea țintutei pentru balul ducesei.

Trenchard a răspuns foarte categoric:

– Nu acum. Totul trebuie rânduie corespunzător. Ar trebui să ne coordonăm mișcările cu ale lui. Acum du-te! Și trimite-l din nou înapoi pe idiotul ăla patentat.

Fiica sa i-a dat ascultare și s-a strecurat afară din cameră, dar chiar și după plecarea ei James Trenchard a rămas ciudat de preocupat. De jos, din stradă se auzeau strigăte. S-a dus la fereastră și a văzut un ofițer certându-se cu un negustor.

Atunci s-a deschis ușa și căpitanul Cooper a revenit în încăperea. Trenchard a făcut un semn de încuviințare. Era timpul să se întoarcă la treburile, ca de obicei.

Sophia avusese dreptate. Mama ei nu voia să meargă la bal.

– Am fost invitați numai fiindcă a refuzat cineva.

– Ce importanță are?

– E de-a dreptul stupid, a continuat doamna Trenchard, clătănând din cap. N-o să cunoaștem pe nimeni din cei de acolo.

– O să cunoască papă.

Erau momente când copiii o enervau pe Anne Trenchard. Știau prea puține despre viață, cu tot aerul lor de superioritate. Fuseseră răsfățați de mami, tatăl lor le făcuse toate nazurile, așa încât amândoi credeau că traiul lor bun e ceva firesc și nici că le păsa. Habar n-aveau ce drum străbătuseră părinții ca să ajungă la situația de acum, pe când mama lor își amintea de fiecare pas presărat cu obstacole.

– O să-i știe pe câțiva ofițeri care vin la el la slujbă să-i dea ordine. Iar ei vor fi uimiți să descopere că se află în aceeași sală de bal cu omul care le livrează soldaților lor pâine și bere.

– Sper că n-ai să vorbești tot așa și în fața lordului Bellasis.

Doamna Trenchard s-a mai înmuia la chip.

– Draga mea, a zis ea luând mâna fetei într-una ei, ferește-te de castelele de nisip.

Sophia și-a tras iute mâna.

– Bineînțeles că tu nu-l crezi capabil de intenții onorabile.

– Dimpotrivă, sunt sigură că domnul Bellasis este un om de onoare. Și este, cu siguranță, o persoană foarte plăcută.